SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA

FRITT Premium Gives bort med kupong och omslag. ROYAL CROWN SOAP Sänd efter fri Katalog. 654 Main St., Winnipeg.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ROYAL CROWN SOAP Sänd efter ... 654 Main St ... Winnipeg FRITT Premium Gives bort med kupong och omslag.

ÅRG. (YEAR) 29. LÖSNUMMER 10 CENTS. WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 16 JUNI 1921. LÖSNUMMER 10 CENTS. No. 24

Politisk vecko-revy för Canadas folk.

T. A. Crerar förnekar de fula beskyllningarna i Ft. William, Ont. Provinsval skola hållas i Alberta i juli eller augusti. Reformer föreslås utav National Council of Women.

MARTIN-REGERINGEN HAR ALLTJÄMT MAJORITET.

Valen i Saskatchewan den 9 ds. utföll, som man kunde vänta, med en seger för Martinregeringen. Oppositionsmedlemmarnas antal tredubblades dock och regeringens majoritet nedskars med hälften. Inalles valdes 43 Martinkandidater, 14 independenta, 2 konservativa och 1 arbetarekandidat. Non-partisan lyckades ej placera en enda man. I de tre valkretsarna Cumberland, Isle a la Crosse och Tisdale äro valen uppskjutna till hösten. Den minsta majoritet, som regeringen kan ha, blir 23 och skulle de ovannämnda tre valkretsarna välja Martinmän, blir deras majoritet 29.

I Thunder Creek, den enda valkrets där regeringen ej hade en kandidat, besegrade den independenta W. J. E. Warren de konservativas kandidat med endast tre röster. I Souris besegrade den konservativa J. P. Gordon regeringskandidaten med endast 10 röster. Anmärkningsvärt är att minister Geo. Langley i Redberry blev besegrad av en independent.

I sexton valkretsar valdes regeringskandidater med acklammation och bland dessa omvalda märkes vår landsman B. Larson i Milestone. I de 27 andra valkretsarna, där regeringskandidater invaldes, märkes likaledes en landsman, nämligen A. Hermanson i Canora, som också blev omvald.

Bland de independentas kandidater märkes den blinde krigsveteranen Harris Turner i Saskatoon, som visserligen på sätt och vis är progressiv men som utmärkt sig som en hängiven imperialist.

De konservativa lyckades endast som sagt lancera två kandidater, nämligen i Moose Jaw och Souris. Det är märkligt att Moose Jaw kommer att representeras av en konservativ och en ende arbetarekandidat, som varn säte i legislaturen, nämligen W. G. Baker, som stod främst på listan med 3,181 röster under det att den konservativa erhöll 2,996 och regeringskandidaten kom som god trea med 2,942 röster.

Inga anklagelser för oegentligheter i valen ha ännu ahörts. De independenta och arbetarekandidaterna i Regina ha förklarat, att de resignerat inför sitt nederlag samt sade, att de voro övertygade om, att röstningen gått redligt tillväga, fast inga listor utarbetats före valen.

Vad beträffar den politiska framtiden av Hon. Geo. Langley, har mycken spekulation varit å färde. Det anses säkert, att om han beslutar fortsätta i det politiska livet att en nominering skall givas honom i en av de tre valkretsar, där valen uppskjutits. Själv förklarade han vid ett besök i Winnipeg i tisdags, att hans politiska karriär ej vore avslutad, ty om han ej vore legislaturmedlem, var han dock fortfarande medlem av regeringen. Vidare yttrade han: "Generellt taget var valet tillfredställande för Martinregeringen. Dess anhängare utgöra mer än två tredjedelar av legislaturen. De nuvarande förhållandena komma att bli mycket mera befrämjande för god lagstiftning och god administration än de forna. En stark opposition gör, att både regeringen och dess anhängare göra sitt bästa."

Från Regina meddelades i tisdags, den 14 ds., att en omändring av portföljerna ägt rum. Den nya minister, Hon. J. A. Maharg, övertager jordbruksdepartementet. Hon. C. M. Hamilton, som nu sköter detta departement, skall övertaga departementet för landsvägarna och den förre ministern av detta departement, Hon J. S. Latta, blir undervisningsminister. Denna portföljs har förut hållits av premiärminister Martin. Hon. C. A. Dunning blir provinssekreterare förutom att han fortsätter sitt arbete som provinsens skattmästare och minister för arbetsbyrån och industrierna.

Kabinettslistan har följande utseende:

Premiärminister Martin: generaladvokat samt minister för telefon- och järnvägssystemet.

Hon. A. P. McNab: minister för publika arbeten.

Hon. George Langley: minister för municipala affärer samt för den publika hälsovårdsbyrån.

Hon. C. A. Dunning: provins-skattmästare, provins-sekreterare samt minister för arbetsbyrån och industrierna.

Hon. S. J. Latta: undervisningsminister.

Hon. C. M. Hamilton: minister för landsvägarna.

Hon. J. A. Maharg: jordbruksminister.

* * *

I ett meddelande f. v. till Telegram i Toronto säger en av dess korrespondenter: "Teoretiskt är den av federalregerningen nyligen antagna Lake of the Woods Control Act ett ingrepp på de provinsiella rättigheterna men i verkligheten är den ett skydd för provinsen."

Premiärminister Drury i Ontario har dock en annan åsikt och vid en U.-F. O. picnic i Richmond Hill, Ont. i fredags sysselsatte han sig i sitt tal med denna fråga. "Jag önskar att folket skall stå bakom oss i denna strid för provinsiella rättigheter," sade han efter att ha befört dispyten mellan regeringarna i Ottawa och Ontario. "Det kommer att bli en större strid än dispyten över de gamla gränserna," fortsatte han, "eller den gamla Rivers and Streams Act." Han uppmanade folket i provinsen att samla sig samt kämpa mot varje inskränkning av Ontarios rättigheter.

* * *

Det säges allmänt i Calgary, Alta, att kallelserna för Albertavalen komma att utskrivas omkring den 20 juni samt att valen komma att äga rum i juli eller augusti å en dato, som skall tillåta farmarna att rösta utan att hindra deras reguliära arbete. Man vet att ministrarna haft bråttom med att bereda sig för en kamp och de flesta av dem befinna sig nu i sina valkretsar — även premiärminister Stewart.

* * *

De äro dock ej ensamma på fältet, ty farmarna ha hållit på med att organisera sig i månadtal och de konservativa samt independenta ha ej varit mindre energiska. Man väntar därför att tävlingen kommer att bliva både hård och bitter, även om den föregåtts av blott en kort notis.

* * *

The National Council of Women

(Forts. å sid. 5.)

Indiern Tagore besöker Sverige.

Rabindranath Tagore, tänkaren och frihetskämpen, hälsas som en ny Messias.

Tagore är namnet för dagen.

Den indiske skalden sir Rabindranath Tagore, som anlänt till Stockholm från Köpenhamn, där han blivit mycket uppmärksammad, höll sitt första offentliga föredrag för svenska åhörare den 26 maj. Han mottogs med en hänförelse som var nästan religiös, säger O'Flaherty i sitt meddelande därom till "Daily News" och förklarade, att det ej är någon överdrift alls att säga, att de skandinaviska folken betrakta Tagore som en ny Messias och ingen annan har blivit ägnad en så gränslös dyrka, sedan Wilson gjorde uppseende i Europa, med sina fjorton punkter.

Ehuru Tagore ständigt yrkat på enkelt mottagande har han vid ankomsten både till Sverge och Danmark blivit mottagen med sådana hedersbetygelser som vanligtvis bruka vara förbehållna kungliga, säger korrespondenten och tillägger, att han under sina senaste två års erfarenheter i Europa blivit nästan övertygad, att något sådant som god vilja mellan nationerna upphört att finnas till, men att han tyckt sig finna att idealismens anda blivit född på nytt med ankomsten av denne profet från österlandet. Hans vädjan om avväpning, om frihet för österlandets folk från de ok, som pålagts dem av vesterländska makterna, och om allmänt broderskap väcker ett livligt bifall hos de nordiska ländernas folk.

Tagores ärende i Sverge var närmast att hålla föredrag för sitt Nobelpris i litteratur, som han erhöll 1913, men hans besök har fått karaktären av en religiös pånyttfödelse. Hans vädjan som världsapostel tränger till Nordens hjärtan, försäkras det.

* * *

Med anledning av den store frihetskämpens och tänkarens besök skriver Henning Krylin i Folkets Dagb. Politike följande psykologiskt fina och litterärt vackra essay, som vi taga oss friheten avtrycka:

Rabindranath Tagore, den berömde indiske diktaren och politikern, som år 1913 belönades med Nobelpriset i litteratur och som förra sommaren förgäves lät Sverge vänta på sig, är nu äntligen vara på väg till Sverge. Ehuru namnet Rabindranath Tagore ej verkar alldeles främmande för vårt lands befolkning, kan några ord om honom i denna tidning försvara sin plats.

Tagore är född den 7 maj 1861, vadan han alltså helt nyligen fyllt 60 år. Redan som yngling tilldrog han sig uppmärksamhet i sitt land. 14 år gammal skrev han ett musikdrama, och "redan vid 19 års ålder, då han skrev sin första roman, var han berömd", säger en av hans biografer. Hans uppfostran blev den bästa tänkbara, och i såväl skolor, i hem och utlandet, samt det konstnärligt och litterärt intresserade hemmet, fick Tagore stifta bekantskap med såväl det egna landets klassiker och kultur, som västerlandets språk, litteratur och kulturliv över huvud. För musik och konst ägde Tagore stort intresse. 17 år gammal sändes han av sin fader till ett universitet i London för att studera. Hemkommen därifrån ägnade han sig åt skötseln av familjens stora egendom.

I Bolpar grundade han en skola, för vilken han utförligt redogör i "Personlighetens värde", där han själv blev lärare, genom vilken han utövat och alltjämt utövar ett stort inflytande på Indiens ungdom i religiöst och politiskt hänseende.

Fullt medveten om sitt sinnes egenart blev Tagore först vid 25-årsåldern, då han genomgick en stor sorg, varunder han skrev den vackraste kärleksposi, som indiskt språk äger. Hans mest kända dikter återfinnas i "Sångoffer" (Gitanjoli), vilken även finnes översatt till svenska och försedd med ett förord av Yeats, ur vilket en del av denna artikels sakuppgifter äro hämtade. För oss västerlänningar, som av helt naturliga skäl stå fullkomligt främmande och frågande inför den indiske tankevärlden, är det säkert svårt att rätt förstå Tagores lyrik, detta så mycket mera, som en hel del av den konstnärliga formen offrats vid översättningen.

Om Tagores filosofi och åskådning får man en relativt god uppfattning, genom att läsa de av hans filosofiska arbeten, som översatts till svenska språket. Inom parentes sagt har Tagore under sitt växlingsrika liv författat ett 60-tal böcker, ett 15-tal finnas på svenska samtliga utkomna på Norstedt & Söners förlag. Mest känd torde "Livets mening" (Sadhana) och "Personlighetens värde" vara. I dessa båda arbeten ger Tagore en i bästa mening populär sammanfattning av sitt tänkande, sin ställning till de komplicerade indiska problemen, liksom också sin syn på den västerländska kulturen, vilken som bekant inte står så särdeles högt i Tagores ögon.

Tagore hävdar framför allt det personliga; detta är tillvarons egentliga grund och verklighet. Han menar, att vår värld har fått alltför mycket av dogmer, maximer och institutioner, som helt förkväva det personliga och göra människorna till blinda, brottsliga verktyg åt t. ex. "fosterlandet", kyrkan" etc., medan man helt bortsett från det viktigaste: människan, livet. Med en sådan grundsyn följer att Tagore på ett skarpt och ofta träffande sätt gisslar den västeuropeiska kulturen, som fört med sig så mycket elände: krig, militarism, orättfärdiga lagar, utsugning etc. Följande citat ur "Personlighetens värld" belyser på ett koncist sätt Tagores uppfattning om västerlandets lovprisade och omhuldade 'kultur':

"Människans sociala värld liknar ett nebulosasystem oc stjärnor, bestående till stor del av ett tocken av abstraktioner med sådana namn som samhäl-

(Forts. å sid. 5.)

Den som sitter i glashus, bör inte kasta sten, säger ett gammalt ordspråk. I sitt sista nr. talar Forum om en gödselhög utan att tänka på att detta sagda nummer bär alla spår av att komma från en slags "intellektuell" gödselhög, både vad innehåll och språk beträffar. Något mera vämjeligt och mera genomlögnaktigt, än vad som står att läsa där, kan man knappast skåda. Det är helt enkelt fräckhet och skändlighet och låghet och lögn i dess högsta instans — för att nu tala a la Forum. Moraliskt klibbigt blötdjur, var det ju. Men det uttrycket är en boomerang, som återvänder med tiodubblad styrka. Det är just en vacker "kultur" som predikas av "det lilla Forum." Ett så kallat kulturorgan borde väl framför andra hålla sig till sanningen och ej utslunga medvetna lögner om ohederlighet, om stöld, om intriger att döda, om graft — ja, om snart sagt allt ohederligt o. moraliskt ont, som tänkas kan. Avsikten därmed är genomskinlig nog. Då "kulturorganet" Forum ej kan ekonomiskt döda en konkurrent, söker den att moraliskt döda densamma och synes därvid följa det valspråket, att ändamålen helga medlen. Något mera jesuitiskt och moraliskt genomrutt kan man ej tänka sig och ej heller något mera hypokritiskt. Ett "kulturorgan" borde väl istället lancera sanningen samt allt det vackra och goda i livet. "Kulturorgan" var det ju, ha, ha!

Övermänniskan Hugo Stinnes.

Med suveränt förakt för diplomater ämnar han föra tysk industri till seger.

Vågar en biljon på detta.

Efter en amerikansk källa bearbetad för denna tidning utav PHILIP PALLIN.

(Forts. fr. föreg. nr.)

På så sätt skulle det bli en ny regeringsform i Amerika, en ny sorts nation. Enligt utsago av ekonomer i Europa, vilka studerat Stinnes plan, skulle det var en möjlighet, att den politiska regeringen med tiden skulle förlora sitt inflytande och i och med detta de professionella politikerna, vilka äro statsmän utan annan syssla, och statsmän som äro politiker med andra sysslor, att försvinna.

Kongressen, presidenten och kanhända även högsta domstolen, skulle frånstagas sin kraft. För en kort tid kanske det komme att existera tvenne regeringar. Den ena av dessa bleve en politisk regering, vilken komme att ägna sin tid till att utöva synlig regeringsform, godkänna de lagar, som affärmännens kongress fordra— dessa komme även att kontrollera "skydds-trusten" — samt tillse att dessa lagar efterlevdes. Med tiden skulle det troligen bliva en möjlighet eller kanske nödvändighet för den politiska regeringen att överlämna all sin skugglikande kraft till den ekonomiska regeringen — och en revolution skulle hava fullbordats: en ny sorts regering skulle ha kommit till världen.

I de samtal jag haft med Stinnes vänner och representanter, har jag alltid sökt framhålla som amerikanarnes åsikt, att Stinnes plan utvisar en lika enastående och stor revolution av regeringsform som Lenins i Ryssland, ehuru i helt annat syfte och med annat resultat.

"Stinnes är reaktionär", sade en av hans närmaste vänner. "Det är intet som hälst tvivel om detta. Han var i nära kontakt med kejsaren och med gamla tyska regeringen. Under kriget utförde han storartade resultat. Helt nyligen sjösatte han tvänne fartyg. Det ena kallade han Hindenburg, det andra Tirpitz. Hans arbetare strejade vid bägge varven. De nekade att sjösätta fartyg, som buro namn efter dessa krigets ledare. Men Stinnes ville icke giva efter för dem. Han var besluten att hellre låta sina arbetare svälta än att giva efter för deras radikala åsikter. Om Stinnes har någon ny form för regering i åtanke, så kommer det icke att bli en regering sådan som Lenins. Den kommer icke att bli dikterad av proletariatet, det kan man vara säker om."

Det är intet tvivel om, att Tysk-

(Forts. å sid. 4.)

Sverges handel med Ryssland.

Årsminnet av det svensk-ryska handelsfördraget firas av representativa män.

Man hoppas på en utveckling.

Den 19 maj firades årsdagen av undertecknandet av handelsfördraget mellan Ryssland och Sverge genom en fest på Hasselbacken i Stockholm. Inbjudan av därvarande ryska handelsdelegation voro en mängd personer, uppgående till ett antal av närmare trehundra. Bland de närvarande märktes representanter för svensk industri och handel, vetenskap o. konst, riksdagsmän från olika partier, representnter för fackföreningsrörelsen samt för kommunistiska partiet. Bland gästerna märktes borgmästaren Carl Lindhagen, estniska ministern Virgo, professorerna Lundell, Cassel, Fagerholm, Åkerman m. fl., ett flertal artister, målare, skådespelare, skådespelerskor, författare o. s. v., även som representanter för den svenska huvudstadens press. Bland de representanter för industri och handel märktes direktörerna Montell, Berg, Kilgren, Janson, bankdirektören, legationsrådet Heidenstam, m. fl.

Under banketten rådde hela tiden den bästa stämning, ehuru den var sammansatt av synnerligen olikartade element.

Talens rad föregicks av en kort välkomsthälsning av därvarande ryska handelsdelagations representant P. M. Kersjentseff. Medlemmen av handelsdelegationen Heller karaktäriserade de ekonomiska förbindelsernas mellan Ryssland och Sverge betydelse för de båda länderna. Talaren betonade att Sverge var den första främmande stat som slöt handelsfördrag med Sovjet-Ryssland, medan ententen ännu blockerade Ryssland och då av randstaterna endast Estland slutit fred med Ryssland och kamp ännu pågick på polska fronten. Därigenom visade Sverge förutseende statskloghet och klar uppskattning av de fördelar som kunde vinnas genom handelsfördrag med Ryssland. Väldiga beställningar ha redan placerats och realiserats, vilket bidragit till att hålla den ekonomiska depressionen i viss mån tillbaka, och motverkat arbetlösheten, varför Sverge i viss mån står i ett fördelaktigare läge än de övriga skandinaviska länderna. Talaren utalade förhoppningen om fortsatt samverkan till nytta för båda länderna.

Chefen för Sverges Allmänna Exportförening direktör Nylander uppehöll sig vid de båda ländernas ekonomiska förhållanden och dessas beröringspunkter samt begagnade tillfället att uttycka sin tillfredställelse över fördrget. Talaren slutade med att uttala hoppet om att svårigheterna så småningom måtte övervinnas och detta års samarbete fortsättas med en utvecklad kommersiell förbindelse de två länderna emellan.

Ytterligare höll prof. Lundell på ryska, ett tal ägnat ryska folket; representanten för Estland, Wirgo, red. Z. Höglund, Hinke Bergegren, en representant för de ryska fackföreningarna samt borgmästare Lindhagen, som framförde gästernas tack till värdarna.

Talen avslutades av P. M. Kersjentseff, som betonade att Sovjet-Ryssland är världens mest fredsälskande land, vars huvuduppgift är fredlig, ekonomisk, uppbyggande verksamhet. För bevarandet av freden är Ryssland redo att offra mycket. B lott Sovjet-Rysslands fiender sprida rykten om påstådda agressiva planer. Han famförde å Rysslands vägnar dess tacksamhet mot alla, både närvarande och frånvarande, som arbetat för att närma de båda länderna till varandr.

Banketten avslutades med ett improviserat konstnärligt program, i vilket deltogo flera av Operans främsta krafter: Herou öhrström, fru Altén, fröken Högfeldt m. fl. Vidare Hellstenius och den kände ryske violinisten Sverdloff och andra.

Gästerna å denna bankett utgjorde en tämligen kosmopolitisk anblick: Språken bindades om varandra: svenska, ryska, franska, finska, men främst engelska och tyska, vilka språk använde av de flesta talarna på banketten.

Den schweitziske läkaren Leufet, 36 år, anlände f. v. till Milano efter att ha gått 35,000 mil i både de gamla och nya världsdelarna.

* * *

En svår olyckshändelse ägde rum den 7 ds. vid Lake street korsningen på C. N. R.-järnvägen i Warroad, Minn. Ett frakttåg, som höll på att växla, backade upp och träffade en automobil, som fördes av Nils Engström. I bilen befunno sig utom Engström, A. D. Anderson och mrs Frank Modig, hemmahörande i Swift, Minn. A. D. Anderson dödades ögonblicklig, och Nils Engström kom under fraktvagnen, så att det var nödvändigt att lyfta upp vagnen, innan hans kropp kunde frigöras. Hän dog kort därpå. Mrs. Modig slungades från vagnen, och omfattningen av hennes skador är ännu icke känd. Automobilen blev fullständigt sönderslitrad.

En titt ner uti Europas politiska gryta.

Skall arbetet i Storbritanniens gruvor upptagas den 20 juni? Problemet uti övre Schlesien är icke närmare sin lösning. Tyskarna överlista Paris i Elsass-Lothringen.

ENGLANDS JORDBRUKSARBETARE ÄRO UTI FARA.

Det väntade meddelandet om att brittiska regeringen skulle upphöra med sin kontroll av jordbruket kom f. v. Lloyd Georges eget organ, The Daily Chronicle, attackerade på det kraftigaste regeringen för detta deras beslut. Den påpekar, att då denna lag sistlidne år antogs av regeringen för att förmå farmarna att göra ett kapitalutlägg, vars frukter man ej kunde skörda på ett eller två år, så lovade den att ge en garanti för att systemet ej skulle ändras utan på fyra års uppsägelse. Daily News varnar regeringen för vad som följde efter upphävandet av dess kontroll över gruvorna samt förklarar att en lönekris inom jordbruket är oundviklig.

Lloyd George regeringen har återigen demonstrerat hur olämplig den är att företaga det snabba rekonstruktionsarbete, som behöves uti Storbritannien. Vid tidpunkt då tusentals gå utan arbete vidtager den ett steg, som måste öka dessa arbetslösas skara. Tvenne saker kommer att bli reultaatet därav: lönerna för 400,000 jordbruksarbetare komma att sättas ned och kostnaden för jordbruksprodukterna komma att stiga, varigenom hel nationens levnadsomkostnader förhöjas. Före kriget voro jordbruksarbetarna ej stort bättre än trälar, men genom den lönenämnd som, etablerades under jordbrukets kontrollag, blevo de britiska farmarna tvugna att betala dem något så när anständigt samt för övrigt förbättra deras levnadsförhållanden. Men nu ser det ut som om de skulle vara tvugna att gå tillbaka till de gamla slavförhållandena.

* * *

Den sista veckans fyllnadsval samt den allmänna industriella och ekonomiska situationen synes peka på möjligheteerna av snara och nya val i England, enligt vad man t. o. m. håller före i kretsar, som äro vänligt stämda mot den nuvarande koalitionsregeringen. Det säges, att Lloyd George planerar ett allmänt val åtminstone före introducerandet av nästa budget.

* * *

Gruvarbetarnas exekutiva tjänstemän beslöto f. v. att hålla en omröstning bland sin "rank and file" beträffande nya villkor. Man väntar att kravet på det s. k. wage pool scheme skall försvinna, vilket hittills varit den värsta stötostenen. Den exakta naturen av de nya villkoren meddelas ej, men man väntar att de omfatta en 20 procents förhöjning av 1914 års skala, däri inbegripet en del tillägg och procent, vilket i de flesta distrikt betyder 40 procent över 1914.

Från London meddelades den 10 ds. att man väntade att arbetet i kolgruvorna skulle upptagas den 20 juni. Detta antagande baserades på den åsikten att det skulle bli svårt att få de nödiga två tredjedelarnas majoritet för strejkens fortsättande och ej på att gruvarbetarna ansågo gruvägarnas senaste anbud goda nog. Utgången av denna omröstning publiceras troligen i morgon.

* * *

General Lerond, chef för den interallierade kommissionen i Schlesien, sades f. v. ha gett muntliga instruktioner till de britiska, italienska och franska trupperna att ej beskjuta polska insurgenter om, ej dessa skjuta själv först.

Den nyligen anlända britiska generalen Henniker säges ha upptäckt ett effektivt sätt att hantera situationen i övre Schlesien. Deras teknik består uti at låta de britiska truppenna marschera upp emot insurgenternas position samt i tydliga ordalag befalla dem att försvinna. Samtidigt ha de tyska irrigulära styrkorna fått besked om att ej avancera. Detta har redan gett goda resultat.

Briand har nu sänkt tonen betydligt och synes ej mer vilja avgöra frågan om övre Schlesien utan sina bundsförvanters hörande. Dock har han ej uppgivit sin avsikt att ge den värdefulla delen av landet till Polen. Således är man ej alls säker på att rättvisa kommer att skipas vid denna frågas avgörande. Svårigheten att lösa denna härva har betydligt ökats därigenom att både tyska och polska arbetare på en del ställen tagit gruvor och fabriker i beslttning samt bildat lokala sovjet.

Britterna anse att polackerna först böra draga sig tillbaka under det att fransmännen anse, att tyskarna böra göra det. Vidare vilja britterna i enlighet med omröstningen ge tyskarna den bästa delen av industriregionen under det att Frankrike naturligtvis orättmätigt vill ge polackerna lejonparten, fast Schesien i 750 år tillhört tyskarna eller österrikarna och Polen ej förrän nu — på hemlig uppmaning och på grund av intrigspel från Frankrike — gjort anspråk på detta land. Underhandlingarna synas nu ej uppnått något resultat och London och Paris synas ej vara varandra något närmare, än de voro då man började.

* * *

Fransmännen äro ej tillfredställda med förhållandena i Elsass-Lothringen, där det tyska inflytandet synes vara mycket starkare, än vad man anser lämpligt på franskt håll. Enligt Versailles fördraget kunna tyskarna bli franska medborgare genom att gifta sig med detta lands kvinnor. Därav ha de ock begagnat sig i största utsträckning och på så sätt har general von Arnim blivit — fransk medborgare. Dessa "förfranskade" tyskar göra ingen hemlighet av att de i händelse av flentligheter omedelbart skulle byta flagga. Även ha tyskarna i allmänhet börjat stärka sin ställning samt utetränga fransmännen på många områden.

* * *

F. v. omnämnde vi, att Lenin något modererat sitt program, vilket skedde på den i Moskwa nyl. hållna kommunistkongressen. Detta program består av följande huvudpunkter:

1) Bönderna måste till regringen utlämna ungefär en tredjedel av sin spanmål medelst en skatt, som betalas i natura. De andra två tredjedelarne få bönderna fritt disponera över och försälja genom sina nyligen återupprättade ko-operativa föreningar, vilkas verksamhet skall utvidgas. Det tidigare rekvisitionssystemet, som gjorde bönderna till bittra fiender mot kommunismen, tillåt dem endast att behålla helt litet spanmål för eget bruk, under det att staten tog återstoden med våld.

2) Staten skall behålla de största industrierna och transportmedlen, särskilt läder-, sätt- och textilindustrierna. Den sistnämnda producerar de varor, som för närvarande mest behöves av bönderna och driften där skall ökas för att fylla bondernas

(Forts. å sid. 5.)

Litet av varje från Amerikas horisont.

Sin 41:sta årliga konvention började i måndags i Denver Colo. the American Federation of Labor. Mer än 500 delgater från Förenta Staterna och Canada äro samlade och mötet kommer troligen att vara i två veckor. James Thomas, president för järnvägsarbetarnas fackförening i England, är också närvarande.

I trots av många rapporter att Samuel Gompers skulle röna motstånd för omval till president synes ej någon motkandidat ännu ha uppställts. John L. Lewis, president för United Mine Workers, har förut varit på tapeten för att kasta den auktokratiske Gompers ur sadeln, men han har ej velat yttra sig. Dock kunna delegaterna från hans fackförening ej rösta för Gompers, då de ha instruktioner att ej så göra.

De viktigaste frågor, som föreliggga mötet, äro arbetslösheten, som säges omfatta 5,000,000 personer; rörelsen att krossa arbetarna genom det s. k. open shop; järnvägsproblemet; immigrationsproblemet; ryska problemet; problemet om att bäst möta förhållanden, som uppstå genom domstolsutslag.

Vid öppningstalet förklarade Gompers, att "open shop" rörelsen misslyckats uti att krossa de organiserade arbetarna. Vidare uttryckte han sin förhoppning om att American Federation of Labor under 1921 skulle nå 5,000,00 märket.

Med fem röster mot en antog representanthuset i måndags Porter resolutionen om upphävande om krigstillståndet mellan Förenta Staterna och centralmakterna. Som ett substitut för Knox resolution, som upphävde krigsförklaringen och vilken antagits av senaten, gick Porter förslaget igenom med 305 röster mot 61. Endast en republikan röstade mot det och 49 demokrater för detsamma.

* * *

Brandförlusterna i Förenta Staterna belöpte sig enligt f. v. lämnade uppgifter under 1920 till 500 millioner dollars, eller nära $5 för varje invånare. Detta var den högsta siffra, som något år haft att uppvisa med undantag av 1906, då San Francisco brann. Det året uppgingo brandförlusterna till 550 millioner dollars, varav 300 millioner kommo på San Francisco. Av fjolårets förluster voro 80 procent direkt förorsakade av slarv eller brottslighet. Under de senaste 4 åren ha 2,000 personer dömts för anläggning av mordbrand.

* * *

John Golden, i många år president av United Textile Workers of America, avled den 9 ds. efter en långvarig sjukdom i sitt hem i Brooklyn, N. Y. Han hade överansträngt sig på grund av sitt trägna arbete för arbetarrörelsen.

* * *

Cecil Burkett, 11 år, i Knox, Ind., står anklagad för att ha mördat en lekkamrat.

Tre vikingar jorden runt i en öppen båt.

Tre moderna vikingar i Brooklyn hava upprört vågorna i New Yorks och även andra hamnar med sina planer för en sådan omsegling, som skulle taga sin början som den 15 d.s i en öppen livbåt.

De hava hållit på i flera veckor med att sätta sin båt i gott stånd för det våghalsiga företaget och arbetet är ännu ej avslutat. Betydligt arbete föreligger här, ty när argonauterna lämna Sandy Hook bakom sig, blir första landsbestigningen på Azorerna, men det är endast en början på kryssningen, emedan de ämna segla jorden runt.

De som sålunda oförväget sätta sina liv på det osäkra havet äro: Mimer Tonning, Otthar Peterson och Helge Westerling, alla medlemmar i Norska Kaptens- och Styrmansföreningen med lokal 565 Henry st., Brooklyn, och om företaget går väl, bliva dessa de förstå, som omseglat jorden i en öppen båt.

Om entuiasm, ungdom, sjökunskap och en god båt, ekiperad med de mest moderna säkerhetsanordningar och instrument, räknas för något, så synas utsikterna för framgång vara goda. Tanken för detta företag föddes av de dåliga tiderna inom sjöfarten, såväl som käriek för äventyr på världshaven.

"Vi ha alla seglat i handelsflottan, sade kapten Tonning, "men där finna f. n. ingen plats för oss i denna handelsslumpning, som nu inträtt, så vi sågo oss om efter något annat sätt att 'flyta ovanpå', ty man kan ej hålla en sjöman i land länge. Petterson, Westerling och jag hava varit goda vänner en lång tid och då vi sågo oss om efter något, att hålla oss upptagna och tillsammans, kommo vi på denna plan. Vi vänta oss en hel del äventyr på denna tripp.

Ekiperingen av båten har visat sig vara ett stort 'job' i sig självt och mera kostbar än vi kunnat gå i land med om vi blott litat på oss själva och egna resurser, men det mesta av vår utstyrsel har donerats av fabrikanter av nautiska instrument, livräddningskostymer och annan utstyrsel, som söka detta tillfälle att sätta sina fabrikat på ett hårt prov. Dessutom har en del av våra vänner skänkt sina tjänster för utstyrseln."

Under det att de äro väl underkunniga om faran av seglasten bry de sig föga därom. De ivra blott för att komma iväg.

"Stormväder är för mig en gammal historia", sade kapten Tonning. "Jag var född i Kristiania och har seglat i småbåtar sedan jag var pojke. Jag har en god erfarenhet av fiskbåtar i storm, men det är ingenting att tala om. Sådant är vanligt i Norge."

Kapten Tonning är 28 år och hans kamrater äro båda 25 år. Petterson är även från Kristiania och Westerling, ehuru född i Chicago av norska föräldrar, är sjöman född.

(Forts. å sid. 5.)